Universitatea "Emanuel" Oradea
Facultatea de Teologie Baptistă

Aplicarea şi Evaluarea Cărţii

Închinarea – Redescoperirea Pietrei preţioase Pierdute

de Ronald Allen & Gordon Borror

Student: Muntean Sorin
Secţia: Pastorală
Disciplina: Istoria Închinării
Profesor: Richard Mauny

An universitar: 2001-2002

1. Definiţia închinării

A te închina lui Dumnezeu înseamnă a-I atribui valoare, însă nu orice valoare, ci valoare supremă, deoarece El singur este vrednic de aceasta. Esenţa închinării constă astfel în a-L sărbători pe Dumnezeu: Îl preamărim, Îl înălţăm şi Îi aducem laude. La fel cum sărbătorim un anumit eveniment, serviciul de închinare este o sărbătorire a lui Dumnezeu.

Atunci când ne închinăm trebuie să fim atenţi ce urmărim. Factorul real în închinare este dorinţa inimii după Dumnezeu. Dacă această dorinţă ar fi prezentă în viaţa zilnică a credinciosului, serviciul de închinare ar fi o încununare a relaţiei personale cu Dumnezeu. Închinare inimii trebuie să fie un stil de viaţă. La închinare vin cei care practică închinarea şi prezenţa lui Dumnezeu în viaţa de zi cu zi.

Deoarece Dumnezeu este Cel care caută închinători adevăraţi, adevărata închinare trebuie definită în termenii lui Dumnezeu. Închinarea se referă la Dumnezeu şi este ceea ce doreşte Dumnezeu de la noi. Dar închinare înseamnă atât revelaţie, cât şi răspuns: închinarea însemană a-I răspunde lui Dumnezeu; dacă nu reuşim acest lucru, probabil că închinarea nu a avut loc.

Una din problemele actuale mult dezbătute este modul în care ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu. Practic, poate veni oricine şi oricând, însă nu putem veni oricum. Noi nu ne putem închina cum trebuie până când nu redobândim, ca element principal în închinare, sentimentul copleşitor de respect amestecat cu teamă şi uimire şi de reverenţă în prezenţa lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu sfânt şi măreţ, astfel că nu ne permitem să venim într-un mod prea familiar sau cu banalităţi înaintea Lui, ci cu frică şi evlavie.

2. Programul de închinare

Planificarea unui serviciu de închinare poate fi făcută la fel de bine sub călăuzirea Duhului Sfânt tot aşa cum serviciul poate fi lăsat să se desfăşoare liber. Acelaşi Duh Sfânt care călăuzeşte în timpul închinării poate să-i călăuzească pe liderii de închinare atunci când fac programul dinainte, dacă aceştia se dovedesc sensibili la vocea Lui. Chiar dacă planificarea trebuie să fie întotdeauna prezentă, este indicat să fie lăsată însă uşa

deschisă şi pentru călăuzirea Duhului Sfânt, nici un program nefiind bătut în cuie. Serviciile bisericii pot fi astfel atât planificate cât şi spontane.

Unul din aspectele cele mai importante este stabilirea obiectivului: Ce răspuns aştepţi de la oameni la sfârşitul timpului de închinare? Programul trebuie să aibe un scop, dar în ducerea lui la îndeplinire este nevoie de multă sensibilitate la călăuzirea Duhului Sfânt şi înţelepciune pentru a conştientiza schimbările care trebuie aduse şi care este posibil să fie aduse.

Una din atitudinile pierdute în închinare şi care ar fi bine să fie reintroduse este strigarea de bucurie.

În privinţa calităţii, Dumnezeu ne cere să dăm ce avem mai bun, deoarec El nu este autorul mediocrităţii, ci El a creat toate lucrurile perfecte. Noi suntem o preoţie împărătească chemată la laudă şi din acest motiv ni se cere să facem tot ce putem pentru a aduce jertfa cu cea mai mare atenţie – nicidecum să cântăm sau să predicăm oricum. Adevărul acesta este valabil atât în privinţa pieselor muzicale, cât şi a calităţii instrumentelor folosite. De multe ori ne mulţumim şi cu ceva care este "acceptabil", la mâna a doua. Scriptura este foarte concisă în privinţa jertfelor: acestea trebuiau să reprezinte tot ceea ce avea mai închinătorul, nefiind permise animale cu defecte.

Aceasta nu înseamnă că închinarea noastră trebuie să fie absolut profesionistă. Dumnezeu nu aşteaptă nimic mai mult, dar nici mai puţin, decât tot ce avem. El nu cere nimănui socoteală pentru abilităţile şi oportunităţile pe care le are altcineva. Pentru Dumnezeu lucrul cel mai bun este suficient de bun. Principiul biblic al jertfei este că nu toţi pot aduce aceleaşi jertfe, dar toţi trebuie să dea ce au mai bun.

3. Aspecte ale închinării

Închinarea adevărată înseamnă o închinare totală, cu toată fiinţa, aceasta însemnând şi prezenţa trupurilor noastre fizice. Ridicarea mâinilor şi îngenunchierea de exemplu ar trebuie să fie elemente obişnuite într-un serviciu de închinare.

Una din marile lacune observate în bisericile evanghelice este citirea publică a Scripturii, ironia fiind cu atât mai mare când ne gândim la accentul pus pe Scriptură. Practic, citirea Cuvântului lui Dumnezeu este în sine un act suprem de închinare şi, din acest motiv, această practică ar trebui încurajată. De asemenea, ar fi binevenită practica

recitării crezurilor sau a mărturisirilor de credinţă, dogmele creştine nefiind foarte bine cunoscute de către membrii bisericilor.

În privinţa cântărilor, ceea ce primează trebuie să fie textul. Dacă o cântare nu merită cântată, nici nu trebuie să o cântăm; dacă merită cântată, atunci trebuie să o cântăm cu mintea.

Stilul muzical nu trebuie neapărat păstrat de-a lungul secolelor, deoarece istoria arată că trupul care canonizează forma şi stilul muzical începe să se fosilizeze începând chiar din momentul respectiv. Mai mult decât atât, noi nu trebuie să ne impunem gusturile şi cultura muzicală asupra celor cărora le ducem Evanghelia. Un aspect interesant este cel al acusticii locaşului de închinare, arhitectura unei clădiri având un rol destul de mare în acest domeniu.

În cele din urmă, tot ceea ce contează este să aplicăm cunoştinţa în practică. Dumnezeu vrea închinători adevăraţi care să-L caute cu dedicare, răspunzând revelaţiei Lui. Am fost creaţi pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru a ne găsi împlinirea viaţa noastră trebuie să fie o sărbătoare în cinstea Creatorului şi Mântuitorului nostru.